

ВІЙСЬКО ПІВДЕННОЇ АФРИКИ в силі 2,000 вояків, яке воєно в Англії вже четвертий тиждень з метою викинути звідти лівих повстанців, натрапляє на все більші і більші труднощі, яких Преторія не сподівалася, розпочинаючи військові дії. Все це діється і через велику кількість кубинських „військових дорадників“ у Англії, і через те, що Советський Союз в останньому часі посилив доставку дуже софистикованої зброї чорним лівим повстанцям. Повстанці-прокомуністи домагаються також незалежності від Північної Африки для Навією

Вісті з українського села на Флориді

Громада українського села Апопки відсвяткувала в 1983 році наші національні свята: 1-го листопада, свято Т. Шевченка і злику українських земель. Мейор міста Апопки Джен Ленд на зібранні міської легіслатури проголосив 22-го січня українським днем та наказав висунути на цитаделі синьо-жовтий прапор поруч американського, та виголосив відповідну промову про значення таких святкувань.

На всіх цих святах програму виконували місцеві хор під диригуванням проф. Олександра Кулинич, а о. Андрій Назаревич з нагоди свят відслужив Служби Божі за здоров'я українського народу та панакхиди за борців, що віддали своє життя за Україну.

Наше село розбудовується, цього року вибудовано дев'ять хат та підготовляється розпочати будову спільних домів, «кондомініум» на 48 родин. В нашому селі є приготування і одобрена федеральним, штетовим і місцевим урядами земля на будову дому для старших віком людей, але наша невелика громада своїми силами не зможе побудувати такий дім. Треба зацікавлення всього організованого нашого громадянства, наших союзів, церков, бож, як знаємо, нема кращого і вигіднішого місця, де сонце світить і тріє цілий рік, де старші віком люди забувають за болі костей та почуватися молоді, де світові аттракції в сусідстві заохочують вників відвідати діда, а при тому й ті аттракції.

Наше село постаралось і вже має свій цвинтар. Місто відпустило гарну секцію для українців на міському цвинтарі в самому центрі Апопки. Дві членкині нашої громади св. п. Розалія Ковальчук і св. п. Баландицька поховані на цьому цвинтарі. На надгробку пам'ятки св. п. Розалії видіє великий напис — «Фірт Юкрейнієт Сетлер».

Українську громаду Апопки відвідали наші письменники й артисти, які поділилися з нами своєю працею — Ганна Черніш зі своїм мужем Степаном Паньковим (яка написала гарний спомин під заголовком «Флориди у різдвяному сезоні» в «Свободі» 25-го січня 1983 року). Артисти Оксана і Ярослав Рудакевичі мали веселий вечір з нашим громадянством. Недавно гостили у нашій громаді письменник-гуморист Святослав Караванський зі своєю дружиною. Ніна Караванська розповіла про незвичайне життя українських людей у московських в'язницях і концтаборах, де вона і її муж просиділи довгі роки. Караванський читав свою гумореску про життя у комуністичній «раю». Громада щиро вітала всіх наших шановних гостей.

А тепер кілька слів про поширення і ознайомлення наших співгромадян, англійського світу, з поведінкою Москвою нашої батьківщини. Щоб мати кращу нагоду поширити правду про життя наших рідних в Україні, деякі наші люди стали членами американських організацій як в Апопці, так і в околицях, наприклад, торговельної палати та, «Сертома» (міжнародної організації допомоги людям). Через ці організації маємо кращу нагоду поширювати знання і правду про Україну та життя людей у комуністичній «раю».

Вже дев'ятий рік з черги заходами «Фойліч Сертома Клуб» в лютому і березні відбуваються у початкових і вищих школах так звані «Фойліч Сертома», під час яких учні та їхні вчителі вислуховують доповіді на тему свободи. Ту доповідь написав українець і порівняв американську свободу відсутності її в українському й інших народах з советському «раю», подаючи деякі приклади тих, які сьогодні мучаться у московських комуністичних тюрмах; читання цієї доповіді триває 22 хвилини. Два роки тому додано до цієї програми висвітлення фільму про писання українських писанок. Після вислухання доповіді діти пишуть есеї, змагаючись за три нагороди, які дає за найкращі есеї «Сертома». В 1983 році ця програма відбулася у середній школі Апопки та в початковій школі Палмено в Орландо. Читав лекцію генерал Джен Раєн, а вислухали 2,400 студентів і всі вчителі. Після цього, на протязі трьох тижнів учителька мистецтва Сара Ковальчук учила дітей писати зображення на писанках. Ця праця корисна і варто послідувати цьому прикладу та поширити цю програму по всіх наших громадах. На 1984 рік прийшли вже три запрошення від шкіл, щоб провести у них цю програму.

В суботу, 2-го квітня м.р. в газеті «Орландо Сентінієл» помістила велику знімку наших писанок і фотографію Розалії Ковальчук Ганг, яка подала опис про наш Великдень, писанки і українське село. На протязі цілого вересня відбувалася виставка українського мистецтва, книжок, дереворізьби, писанок, вишивок. Зорганізувала цю виставку членкиня Союзу Українок Америки Тасія Дадик Мелешко з Апопки.

4-го серпня мейор і міські радні Апопки, іменували Степана Ковальчука до ради міста та ради східно-центральної округи Флориди, де він заступатиме інтереси Апопки.

Шороку наше містечко влаштує різдвяну парадну по вулицях міста, в якій бере участь все організоване громадянство міста й околиць. Українська громада міста також бере участь в параді шороку. Цього року парад відбувся з участю 75 возів («флот-ів»). Наш віз представляв «народження Христа в стайні Вифлеме». Підготували його три діти та члени нашої громади: голова громади Петро Білецький, Володимир Дем'янчук, співбудівничий села, Василь і Анна Кравчуки, панство

Дуди, Боднарчуки, Лоби, Кудрики; Розалія Ковальчук-Ганд, Баландицький, панство Милешки. З обох боків воза великими буквами написано «Україна», попереду несли таблицю з написом: «Україні люблять Апопку», за ними їхав великий ведмідь, одягнений у вишній кафтан, потім ішли діти і старші у українських народних строях, за ними — три королі, відтак віз і пастухи. Наш віз одержав другу місце з цієї категорії. Параду показано на телебаченні 23-го грудня ввечері.

У жовтні м.р. наша громада вислала до конгресменів і сенаторів резолюції у справі голоду в Україні 50 років тому. Ці резолюції були прочитані на зібранні торговельної палати Апопки і околиць і на засіданні клубу «Фойліч Сертома». Для членства обидвох цих організацій зміст резолюції був великим несподіванкою. Хоч минуло вже 50 років з часу цього нечуваного у світі московсько-комуністичного злочину, вони вперше почули про нього від нас. Всі одностайно вирішили підписати та вислати ці резолюції до Вашингтону до сенаторів і конгресменів.

Наша громада збирала на побудову українського крайового католіцького собору у Вашингтоні 5,250 дол. і 208 дол. на оборону українців, яких осаржує комуністична Москва за т.зв. «воєнні злочини» під час Другої світової війни. (Комітет проти вживання советських урядових свідчень в американських судах). Зібрано і вислано 25 дол. за відзнаки під час Меморіальної маніфестації у Вашингтоні, у якій брав участь один представник від громади Апопки.

Варто згадати що наша громада ще молода, бо від часу, коли перша українська родина поселилася в Апопці, минуло 10 років. До тих пір ніхто у цьому місті не знав про Україну. А тепер не тільки старші віком люди, але і діти Апопки і Орланди знають і люблять нашу культуру, мистецтво, пісні, танці.

Перед різдвяними святами дізналися ми, що під час різдвяної програми Батистської церкви буде відіграна дівчанками українська шедрівка. Як мило було нам слухати майстерне виконання молодими дівчатами «Шедрика» Леонтовича, а тритисячна публіка встала з місць і біла браво. Ще тільки 7 років тому на такий програми в тій же церкві нашу шедрівку співали як російську. Від того часу, як зорганізовано наше село, ми слідуємо за своїми подіями і через свої особисті зв'язки виправляємо подібні помилки.

Закінчуючи допис, слід згадати ті, хто збудували цю нашу українську «амбасад», і тих, хто збудували та передали громаді Народний дім, що тепер служить їй за дім і церкву, а саме: Володимир Дем'янчук, Йосиф Абрамс, а також слід згадати і тих, хто виконують працю у громаді: колишнього голову громади Осипа Забітку, предсідника 380-го Відділу УН Союзу Василя Фіщика, пана Квасницького і Чеховича, редактора Ковалю, та три Гані, що чистять, печуть та варять та всіх нас доглядають, — Білецька, Кравчук і Дуди, і всіх тих, що допомагають втримувати нашу громаду активно і здоровою, зокрема членів УНСоюзу, бо вони вкладали і вкладають лямину частину всієї народної праці в наші громади.

Степан Ковальчук

Вечір „Слова о полку Ігореві“ в НТШ

С. Гординський читав доповідь, що її одночасно записує на стрічку Оля Чмух із „Голосу Америки“.

немає в інших писаних пам'ятках доби „Слова“, але які, як архіаїзм, збереглися в народній творчості. Випоркування забутих справжнього значення якогось виразу і зв'язаного з ним поетичного образу — не легка справа, тут треба не раз сягати в інші, не зв'язані з мовою ділянки. Як приклад, доповідь дає роз'яснення одного поетичного образу поєми: „сине вино з трудом змішане“ у сні князя Святослава. Ніхто досі не знав, що це справді значить. Редактори першого видання 1800 року перекладали це місце як вино з отрутою змішане, але не знали, навіщо бояри мали б трітій свого князя. Перетц запропонував розуміти „труд“ як „горе“, „журба“, і це толкування стало загальною прихиткою. Але як можна реально вино змішати з нематеріальним горем? Польський перекладач „Слова о полку“ А.С. Красинський, народжений на Волині, пропонував 1856 року розуміти „труд“ як лік, він ідентифікував його з чеським „коні-трудом“, тобто золототисачником (лат. „граціола“). Але це висновок не прийнято, бо лік був проти шлунку хвороб, а про якусь хворобу князя Святослава нічого не відомо. Гординський звернув увагу на те, що золототисачник належить до великої (понад 200 сортів) родини генцій, і що одним з трьох основних хемічних складників генцій є амагрозетин, один грам якої дає вичуту гіркість, коли змішати його з 58,000 літрів води. Потвердження змішувача розтертого кореня золототисачника з вином доповідь знайшов у написаній аламанською (старонімецькою) мовою книзі ліків з XII ст., отже, в добу нашого „Слова“. Висновок з цього такий: „вино з трудом змішане“ значить змішане з дуже сильною гіркістю, і даний поетичний образ означає те саме, що ми й сьогодні кажемо: „випити кашу (душевну) гіркоту“.

Щодо синьої барви вина, то відомо, що червоне вино, що його тримають в залізних збанах, під впливом фосфатів у повітрі стає сіро-синім. Щодо „труд-генцій“, то Гординський подає рецепт виробу „генційного вина“ з урядового кодексу ліків французької академії медицини (з кінця XIX ст.), де рекомендується до літра червоного вина всипати 30 грамів п'ятого коріння генцій і подавати його свіжким, бо генційне вино швидко втрачає барву. Отже, сказав доповідь, сине вино перестало бути таємницею, таємницею залишилося тільки те, чому фармацевти, які мусіли знати, що генція змінює колір вина, не сказали цього дослідникам „Слова“ і лишили їх 180 років мучитися над тією загадкою. Це останнє речення викликало веселість серед слухачів, які заповнили викладову залу НТШ.

На закінчення Гординський звернув увагу на те, що слово „труд“ має значення не тільки ботаничне і медичне. В різних околицях Галичини жінки, місячні тісто на хліб, додають до нього т.зв. квасне тісто (тобто вже зферментоване, що прискорює виростання нового тіста) і називають його „трудом“. Цього значення немає ні в яких словниках, але це слово можна легко вивести з дієслова „трудувати“, що значить „набухати“, „збільшувати свій об'єм“. Гординський порівняв це дієслово з латинським „трудере“ і німецьким „трайбен“ і показав, що ці три дієслова висловлюють ту саму функцію активізації, спонук, перетворення. Все це показує, що „Слово о полку“ було тісно пов'язане зі своїм народним ґрунтом, на якому автор поєми створив свій знаменитий поетичний образ.

Вечором проводив проф. Василь Лев. Для ілюстрації доповіді влаштувано невеличку виставку рідкісних видань „Слова“ українською, російською, болгарською і ідиш мовами. „Голос Америки“ накрутив усі доповіді на тасьму.

НТШ

Проф. О. Прицак...

(Закінчення зі ст. 1)

ців Василя і провів у них кілька годин. В розмові з о. д-ром Підручним, що заступав о. протоархимандрита Ізидора Патріла, який на цей час був поза Італією, порушено низку проблем, пов'язаних з плянуванням підготовки 1000-літнього ювілею.

Верхом римських відвідин було запрошення проф. Прицака на побачення з Папою Іваном Павлом II. Як відомо, Папа, як кардинал Войтила, був запрошений до Гарварду; тоді ж на запрошення дирекції УНІГУ він відвідав Гарвардський український студійний центр. З того часу датується знайомство Папи з директором УНІГУ.

Тим разом Папа запросив проф. Прицака на ранню Богослужбу до своєї приватної каплиці у вівторок 6-го грудня, а після на спідання. Головною темою розмови, що тривала понад годину, був розгляд підготовчої праці до українського 1000-ліття. Папа висловив побажання, щоб ця велика подія була гідно відзначена. Папа був дещо занепокоєний тим, що хоч він висказався у справх українського „мілленіума“ ще п'ять років тому (у відомому листі до Блаженнішого, який зразу викликав негативну реакцію московської патріархії), він досі нічого не чув про відповідні підготування. Проф. Прицак в подорожжях поінформовав Папу про т.зв. Гарвардський план, який був підготований минулого літа на прохання спеціальної комісії собору УКЦеркви під головуванням Митрополита Максима Германюка та спискою-секретаря Михайла Гринчишина. Цей план уже обговорювався на спеціальній нараді в Гарварді, а теж на СКВУ, з участю представників всіх українських Церков і світських діячів. Гарвардський план, що вже незабаром буде опублікований у пресі, має чотири основні думки:

1. Це справді ганьба на віки для всіх тих із Оттави, що в ім'я „діалогу“ із ССРП виправдують свою мовчанку про Великий голод в Україні і тим зраджують мільйони невинних жертв — закінчує свою промовисту і повну закінчує статтю журналістка із „Сандей Сан“.

2. Створення вивченої катедри української теології (православна, католицька, протестантська) — у системі Гарвардського теологічного факультету.

3. Видання повного корпусу української дослідницької творчості (до кінця XVIII століття) в оригіналі та перекладах на англійську та українську мови.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довше за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листа паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів між рядками і писати розбірливо (дехто розуміє, що вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки між рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надіслати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріалах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійськи і по-українськи. — Редакція.

АВТОР СТАТТІ

Автором статті п.п. „Українська діалог“ з „Свободи“ з 7-го січня ц.р. — ред. Іван Кедрич. — Ред.

Вступайте в члени УНС

Чарлз Линч...

(Закінчення зі ст. 2)

наприклад, по сьгодні панувє в частині Ірландії під адміністрацією Великобританії. Він пише:

„This is the one week of the year in which Kiev is at its most beautiful, when the chestnut trees that line its streets and are the emblem of the city, are in full bloom. Few great cities can rival Kiev for its greenery, its flowers, and the good looks of its men and women.“

To say there are no tensions here would be almost as silly as saying the same thing about Ireland.“

Свій знаменитий репортаж Чарлз Линч закінчив так:

„When I die, let me be buried in my beloved Ukraine“ wrote Shevchenko over a century ago. „Oh bury me then rise ye up and break your heavy chains.“ Perhaps the whole of that wish has not yet been fulfilled, but to judge by what we have seen, much of it has. Just call me Lynchenko.“

Беручи до уваги всі тонкості і вимоги дипломатії офіційної візити Трудо в столиці України, Линч знайшов мову, щоб сказати,

Чарлз Линч...

що заповіту Тараса Шевченка „Поховайте та вставайте, кайдани порвите“ це не сповнено в Україні. Тут треба додати, що візита Трудо була другою з черги офіційних візитів в Києві державним лідером Заходу. Першим в Києві був президент Франції Шарль Де Голль.

Повернувшись з Києва, Ч. Линч застав в Оттаві мого листа подяки який він включив до своєї колонни в „Ottawa Citizen“ за 5-те червня 1971:

„Your reporting from Soviet Union, and specially your article on Ukraine, was received by thousands of Ukrainian Canadians with great enthusiasm and appreciation.“

Your heart must have been with you in Kiev, as there were many Ukrainian Canadians, who became extremely emotional after having read your column-dispatched from the capital of Ukraine.

This gives me an opportunity to thank you in the name of the Ukrainian Canadian Committee for your excellent reports on today's Ukraine and the first official visit of the Canadian prime minister to Ukraine's capital Kiev, as well as for your valuable comments.“

Чи ви вже придбали?

„Пам'ять про жахливий голодомор, що взяв мільйони жертв українського народу п'ятдесят років тому“...

Докія Гуменна ДІТИ ЧУМАЦЬКОГО ШЛЯХУ

4 ТОМИ У ДВОХ КНИГАХ
Гарне видання у твердій обгорту.
Ціна — 25.00 дол., пересилка — 1.00 дол.
Мешканцям штету Нью Джерсі зобов'язує 6% штетового податку.

ЗАМОВЛЯТИ:
SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street • Jersey City, N.J. 07302

УКРАЇНСЬКІ ОРГАНІЗАЦІЇ та УПРАВА ДОМУ СУМА в ЙОНКЕРСІ, Н. Й.

влаштувають

ТРАДИЦІЙНИЙ МАЛАНЧИН ВЕЧІР

Субота, 21-го січня 1984 р., о год. 9-й веч., 301 Palisade Ave., Йонкерс, Н. Й.

Грав популярна оркестра „Темпо“

Проситесь замовляти столики: Марія Кулиничка, 337-5349; Михайло Лотоцький, 963-7854

Вступ: дорослі \$10.00, студенти \$5.00.

Запрошує — КОМІТЕТ

Український Спортивний Клуб в Нью Йорку впаштовує

ТРАДИЦІЙНИЙ МАЛАНЧИН ВЕЧІР

Субота, 14-го січня 1984 року

Велика зала Українського Народного Дому

в Нью Йорку

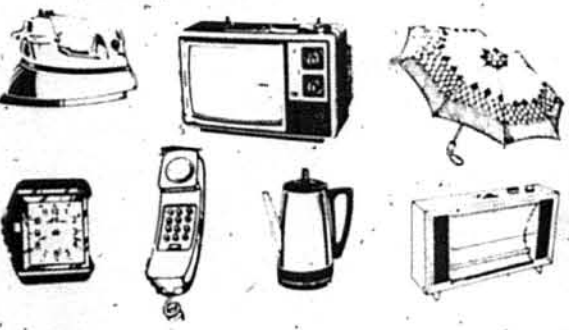
Оркестра „Чарівні Очі“

Столики замовляти: Доміла УСК-у, п. Мйрон Гіряк — Тел.: (212) 475-1340

Увага! Чикаго!

Великий Вибір Дарунків в Касі "Самопоміч"

Вартісні подарунки дарюмо або по шкільним цінам!

Selfreliance Super Houseware Gift Selection!

Free gifts, or at reduced prices for Selfreliance members from Nov. 1 - Jan. 1, 1984.

САМОПОМІЧ
2351 W. CHICAGO AVE., CHICAGO, IL 60622
TEL: 312/489-0520

Ярослав Чумак

УКРАЇНСЬКЕ

ДОШКІЛЛЯ

Збірник виховних матеріалів для української родини і дитячих садків.

Ціна: \$21.50 з пересилкою

Мешканці штату Нью-Джерсі зобов'язані 5% ставкою податку.

SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302

ПОВІДОМЛЕННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ 266-го ВІДДІЛУ УНС, Т-ва ім. ІВАНА ФРАНКА в Амстердамі, Н. Й.

З днем 1-го січня 1984 року обов'язки секретаря 266 Відділу перебрав дотеперішній заступник секретаря ІГОР РИМАРУК

Просимо всіх Членів 266-го Відділу пересилати вкладки та звертатися у всіх справах членства і забезпечення до нового секретаря Відділу Ігора Римарука на адресу:

MR. IHOR RYMARUK

25 Mc Clellan Avenue • Amsterdam, N.Y. 12010
Tel.: (518) 842-1266

Через ощадність до кращого завтра!

УКРАЇНСЬКА ШАДНИЦЯ „ПЕВНІСТЬ“

від 14-го грудня 1983 р.

1-ий Український Федеральний Шадничий Банк „ПЕВНІСТЬ“

Всестороння банкова обслуга.

Щадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої банкові потреби у найбільшій українській фінансовій установі.

Ощадності забезпечені федеральною агенцією до висоти 100 тисяч дол.

1st SECURITY FEDERAL SAVINGS BANK

936 North Western Avenue ■ Chicago, Illinois 60622 ■ 312-772-4500

BRANCH

2166 Plum Grove Road ■ Rolling Meadows, Illinois 60008 ■ 312-991-9393

УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ

ПАМ'ЯТНИК — МАВЗОЛЕЙ

присвячений Мученикам за Христову Церкву, Борцям за волю України та Жертвам шутного Голосу 1932-33 рр.

КОРИСТІ З МАВЗОЛЕЮ

Мавзолей збудований на довгі роки з матеріалів, яких не нищать час, а саме граніт, сталі та залізобетон.

Мавзолей чудово утриманий назавжди — постійний догляд забезпечений невідкладними довіреними фондами.

Відвідувати можна впродовж цілого року, без огляду на погоду.

Мавзолей акцентований родинами всіх віровишників.

Спеціальні ціни можна набути перед будовою.

Привілеї обміну площ для теперішніх власників Українського Національного Центру-Пам'ятника.

Особливу увагу присвячується політичним, релігійним, військовим та суспільним організаціям.

Можна заздалегідь замовити перевіз та обслугу.

Місце в мавзолею можна сплатити ратами, відповідно до Вашого бюджету.

Легкий доїзд публічною чи приватною транспортом.

Пропам'ятні таблиці можна набутити для відзначення релігійних, військових чи родинних героїв, які не можуть бути поховані в мавзолею, або які вже поховані в іншому місці.

Відвідувачі вносять чудові спомини та є оповістю темі.

В Нью Йорку відбулася конференція регіоналістів

Заходом Комісії регіональних дослідів і публікацій НТШ 12-го листопада 1983 року відбулася в новому домі НІШ в Нью Йорку 21-ша регіональна конференція при участі 22-ох осіб, представників Бережанинщини, Бойківщини, Волині, Гуцульщини, Комарнянщини, Лемківщини, Надбужанщини, Перемишлянщини, Рогатинщини, Станіславщини, Стрийщини, Тернопільщини, Тернопільщини і Яворівщини. Голова КРДП д-р В. Лев відкрив конференцію, згадуючи регіоналістів, які померли від часу останньої конференції: д-р Юліан Рабій, автор історії Самбора, Юлія Татомір, членка Управи Товариства „Бойківщина“, Г. Тарасюк, член Надбужанського Об'єднання, Ольга Шипайло, д-р В. Гулд, д-р Бакай з Коломийщини, Лев Шиндла, скарбник Станіславського комітету, Секретар КРДП І. Дурбак прочитав протокол з 20-ї регіональної конференції 23-го жовтня 1980 року. Д-р К. Церкевич прочитав доповідь несприятливого д-ра Максима Бойка „Осердох бібліографії Волині“, що повинна бути повністю надрукована. Мгр І. Базарко звітнував про діяльність Надбужанського Об'єднання. Воно існує щойно два роки й зібрало багато матеріалів для двох томів, біля 45,000 дол. на видавничий фонд. Д-р Р. Рахманний редагує збірник. Мгр Михайло Бойко звітнував про працю Регенсбурзького комітету, що приготував видання збірника про табір у Регенсбурзі. Зібрано багато цікавих та цінних матеріалів, відшукано газети „Слово“, „Українське Слово“, „Вісник Оселі“, що появились в Регенсбурзі. Маланак мас фільм про табір. Є. Гриниш мас кліші старих таборних знімків. В останньому часі відсекречено військові

матеріали про Ді-Пі (переселених осіб), що перебували в таборах УНРРА й ІРО. Спочатку українців не вважали окремою групою, зараховуючи їх до поляків або росіян, мадярів і румунів. Єдиний ген. Петтен мав зрозуміння для нас. Треба, щоб редакції всіх таборних збірників поцікавилися цими матеріалами в публічних бібліотеках Вашингтону й інших, бо можна знайти цікаві речі.

І. Дурбак звітнував про сучасний стан регіонального видавничого руху. Т-во „Бойківщина“, редактори збірників прислали інформації про свою видавничу діяльність. Підгасччина приготувала три книжки. В нашому регіональному русі передують бойки, що досі видали багато вартісних збірників, приготували книжку про архітектуру Бойківщини, організували бойківський музей, видають журнал „Літопис Бойківщини“, влаштовують регіональні імпрери. На жаль, їхні сусіди, лемки й гуцули, залишаються позаду з різних причин. Земляцтво Об'єднання Тернопільщини видало свій III том „Шляхами Золотої Поділля“ після 13 років кропіткої праці. За війнятом Зборівщини, про всі подільські повіти появились вже збірники, разом 12 вартісних, солідно опрацьованих книжок, першорядних джерел до нашої історії. Приготовляють збірники: Зборівщина, Збаржчина, Гуцульщина, Комарнянщина, Лемківщина, Коломийщина, Надбужанщина, Станіславщина, Стрийщина, Яворівщина і Ярославщина. Досі появилось 28 регіональних книжок, приготувалися біля 15, крім того, появилось біля 50 різних видань, описів міст і сіл та, що наша регіональна бібліотека, видала поза Україною, матиме біля 100 книжок. Варто згадати, що першим нашим регіоналістом був учитель Яків Миколайчик, що в 1895 році видав перший наш регіональний збірник „Опис географіко-статистичний повіта Кам'янецького“. На жаль, повіти львівський, перемишльський, городишський, жовківський, брідський досі не охоплені регіональними комітетами.

Представники регіональних комітетів доповідали звіт: д-р Р. Миколайчик, Р. Крупка, О. Луцька, Е. Мілянчик, Я. Климовський, мгр М. Турецький, інж. Пінковський, д-р С. Федюк, д-р М. Радович, д-р В. Лев, що підніс потребу резюме англійською мовою та індексу. І. Дурбак прочитав проект резолюції.

21-ша конференція регіоналістів закінчилась:

1) поширити наш регіональний видавничий рух на всі українські землі;

2) всі українські табори Ді-Пі в Західній Європі повинні видати свої збірники;

3) всі збірники повинні мати резюме англійською мовою та покажчик прізвищ і місцевостей;

4) невикористані матеріали, знімки передати до архіву НТШ;

5) продовжати працю регіональних комітетів у більшій об'єднанні як: Бойківщина, Поділля, Волинь, Надбужанщина й інші.

Після короткої дискусії резолюції прийнято. Д-р В. Лев закрив конференцію. Коли наш регіональний рух старокрайового земляцтва вже закінчує свою працю, то наші „діписти“ чомусь ухилилися від свого обов'язку утримувати нашу працю в таборах, виховну, культурно-освітню, мистецьку, що процвітала серед несприятливих обставин, а тепер майже завергла серед краху умови вільного світу. Тому 10 років відбувся з'їзд миттєвальців на „Верховині“, але комітет і редакційна колегія сплять „сном блаженних“... А таких наших таборів було кількадесят. Всі вони повинні піти за добрим прикладом регенсбурзького Табору в Ельванге й видав свій збірник ще в Німеччині, Регенсбург видасть свій збірник за два роки, а де ж решта?

Відійшов у вічність

учений і громадянин

Дня 18-го лютого 1983 року в Нью Йорку закривав навіки очі ще одного визначного нашого громадянина, одного з тих, які колись під польською займанщиною творили українську державу в державі, вірного пластуна та визначного науковця, професора доктора Миколи Доберчака.

Покійний народився на золотому Поділлі, на Тернопільщині, 19-го грудня 1908 року, у батьків інженера Андрія та Марії, з дому Филипович-Шашкевич.

Середню освіту закінчив Микола Доберчак у тернопільській гімназії, славний не примиримими настроями своїх студентів, що й сприяло пізніше її розв'язанню польською владою. Студії агрономії закінчив у львівській Політехніці в 1935 році.

Під час студій був активним членом товариства студентів-техніків „Основа“ та пластуном, спочатку в курені „Чорноморці“, з яким відбував водні мандрівки, а потім у курені „Лісові Чорти“, членом якого залишився на все життя. Псевдо, що його своїм звичаєм надали йому друзі-пластуни „Ляляшко“, так і залишилося поміж його ріднею та знайомими неначе справжнім його іменем. Був він постійним учасником і таборним кухарем у таборі на „Соколі“, де вгоспа навіть найбільшого українського достояння того часу Митрополита Андрія Шептицького. Стиль його кулінарної праці був такий характеристичний для пластового побуту, що навіть видано пластову листівку-світлицю: Люляшко та Володимире Андріусіку (тепер отець митрат) видають обід таборникам.

Належав М. Доберчак і до Карпатського Лещетарського Клубу, де брав участь у численних змаганнях та здобув перше місце в кількох канадських міжнародних бігу в 1930 році.

Закінчивши студії, Микола Доберчак почав працю на становищі інспектора тваринного господарства в центральній товариства „Сільськогосподар“ у Львові. Там під проводом тодішнього директора інж. Євгена Храпливого, до якого відносився завжди з особливим пошаною, розпочав шлях невиспущої праці для українського села. Там він познайомився зі своєю дружиною, урядничкою „Сільськогосподаря“, Мартою Клофас із відомої священичої родини о. кан. Івана Клофаса та Марії з дому Туна-Ваньковичів.

Працюючи наполегливо у „Сільськогосподарі“, Микола Доберчак не зривав зв'язків і зі своєю колишньою „альма матер“, поглиблюючи постійно своє професійне знання, що й дозволило йому стати асистентом, а після й лектором на ветеринарному відділі Львівської Політехніки (1940-44).

В той же час був він фаховим дорадником у маєтках Духовної Семінарії у Львові, де й виголошував не раз доповіді для семінаристів. З того часу закріплюється його знайомство з тодішнім ректором Духовної Семінарії, а сьогодні Патріархом Української Католицької Помісної Церкви, о. Йосифом Сліпим. Разом відбували не раз довгі ділові конференції у манастирі в Яворові біля Перемишля. Ці дружні відносини відновились багато-багато років пізніше, після повороту Владимира Йосифа із більшовицької неволі. Листовий контакт зберігався постійно, і Патріарх відав радісно щораз нові наукові видання Покійного, який же організував поміж професорами університету Вермонту, де тоді працював, збірку книжок для бібліотеки Українського Католицького Університету.

Після Другої світової війни доля закинула родину д-ра М. Доберчака у Польщу. Там він присвятився повній науковій праці. Завершив свою професійну освіту докторатом на Варшавському університеті в 1951 році. Рівночасно працював на Ягйлонському університеті у Кракові, де був директором одного з відділів Дослідного інституту та рецензентом і промотором докторантів. Далі став ди-

ректором Інституту текстильних виробів у Лодзі (1949-53) та асистентом, опісля надзвичайним та звичайним професором Інституту текстильних виробів при Високій Політехнічній Школі там же.

Після прибуття до ЗСА в 1961 році з притаманною йому систематичністю, постарався спочатку познайомитися зі здобутками науки у своїй ділянці в новій країні поселення. Тому студіював деякий час у Бруклінській Технічній школі, поки перейшов до постійного університету Вермонту, де працював асистентом (1962-66), потім надзвичайним (1966-70) та звичайним професором (від 1970) природничих наук. Зокрема опікувався студентами, які підготувалися до докторатів із його ділянки. З рамени свого університету виїздив теж на численні наукові відвідування до Англії, Голландії, Швеції, Норвегії та Австрії.

Був дійсним членом Наукового Товариства ім. Т. Шевченка та дорадником у справі нових кандидатів у члени.

Публіцистичною діяльністю у ділянці товариства почав займатися Микола Доберчак ще у Львові в „Сільськогосподарі“, де дописував до фахових видань. Був, між іншим, теж і співробітником української сільськогосподарської енциклопедії, яку зредував інж. Євген Храпливий перед самою Другою світовою війною. На жаль, друком появилися тільки перші її зошити, на превелике обурення поляків, які такого видання не мали. Появі дальших випусків перешкодила війна.

Перебуваючи в Польщі після війни, д-р М. Доберчак склав ряд посібників із ділянки розпліджування та перерібки тваринних волокон. Їх видавало теж державне офіційне видавництво, деякі діждалися навіть трьох видань та перекладів на чужі мови.

В ЗСА д-р М. Доберчак мистив висліди своїх праць у різних американських наукових журналах, як теж у „Записках Наукового Товариства ім. Т. Шевченка“ та „Анналах Української Вільної Академії Наук“. Як останню, фундаментальну працю свого життя закінчив, не зважаючи на важку недугу, „Генетичний Словник-Довідник“. Його виданням займається тепер родина.

Покійний був членом Товариства Професорів Американських Університетів та інших наукових товариств для дослідів над звірами. Його ім'я було згадане у відомому американському виданні „Хто є хто?“ том 14 для сходу ЗСА за 1974-75 роки та в англійському „Словнику міжнародних життєписів“, том 11, Кембридж 1975.

Як людина д-р Микола Доберчак визначався суворістю дисципліною супроти себе самого та великою чутливістю до потреб інших як громадських, так і особистих. Опікувався хворими старшими та дітьми-сиротами, зокрема потребувачими студентами, старечами про стипендії для них та допомагаючи їм лекціями. Постійно висилав щедрих дах на допомогу бідним родинам в Україні та в Польщі, скруту яких особливо знав із власного досвіду.

Турбуючись про нашу молодість в Америці, видав, разом із о. митратом В. Андрушківим, нове видання цінної книжки Чайковського „На убогах“. Це видання дуже придалося як молодим читачам, так і вчителям українства.

У своїй родині проф. Доберчак зміг удержати атмосферу інтелектуальних зацікавлень, пошану до науки та замишування до книжок. Його діти, Тетяна та Всеволод, обоє сьогодні доктори медицини.

Волею Всевишнього відходять у вічність люди, але залишаються їх сліди, не лише в спогадах та почуваннях близьких і друзів. Залишається вклад праці їх трудовитого життя у всевітній скарбниці знання.

Хай шумлять карпатські смереки „Вічну пам'ять“ вірному пластунові, похованому в чужій землі...

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

КСЕНІЯ ДУБ, член УНС Відділу 161-го ім. св. Василія в Ембриджі, Па., померла 2-го грудня 1983 року на 85-му році життя. Нар. 1898 року в Західній Україні. Членом УНС стала 1921 року. Залишила в смутку синів Андрія, Теодора і Івана, шість доньок, сестер Анну в Римі, Катерину, Софію, Марту, Бернітту і Патрікію. Похорон відбувся 6-го грудня 1983 року на цвинтарі св. Петра і Павла в Ембриджі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
А. Джула, секр.

ФРАНКО СІНСЬКИЙ, член УНС Відділу 228-го ім. св. Анни в Ст. Клер, Па., помер 5-го грудня 1983 року на 62-му році життя. Нар. 24-го грудня 1920 року в Лорреїні, Па. Членом УНС став 1973 року. Залишив у смутку дружину Анну. Похорон відбувся 8-го грудня 1983 року на цвинтарі Непорочного Зачаття в Ст. Клер, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
А. Сінська, секр.

МАРІЯ КЕЙСІ, член УНС Відділу 70-го в Джерзі Сіті, Н.Дж., померла 10-го грудня 1983 року на 68-му році життя. Нар. 25-го березня 1915 року в Джерзі Сіті, Н.Дж. Членом УНС стала 1974 року. Залишила в смутку доньок Марію-Анну Лессо і Маргарету Ткачук. Похорон відбувся 14-го грудня 1983 року на цвинтарі св. Хреста в Норт Арлінгтоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
М.Шеремета, секр.

КАЗИМІР ГРАБОВЕЦЬКИЙ, член УНС Відділу 116-го Т-ва „Вільні Козаки“ в Трентоні, Н.Дж., помер 12-го грудня 1983 року на 81-му році життя. Нар. 1902 року в Ісаківі, пов. Городенка, Україна. Членом УНС став в 1949 році. Залишив у смутку дружину Євгенію, дві дочки Марту й Александру і дві внучки. Похорон відбувся 15-го грудня 1983 року на цвинтарі св. Марії в Трентоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа.

РОМАН ПУРІЙ, член УНС Відділу 19-го ім. Д. Галичини в Нью Йорку, Н.Й., помер 14-го грудня 1983 року на 74-му році життя. Нар. 1909 року в Рогатині, Західна Україна. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку дружину і дашу родину в Америці й Україні. Похорон відбувся 17-го грудня 1983 року на українській католицькій цвинтарі св. Івана Хрестителя в Бриджпорті, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман С. Голіак, секр.

ІВАН ПОПЛАВСЬКИЙ, член УНС Відділу 379-го ім. св. Юрія в Чикаго, Іл., помер 29-го листопада 1983 року на 69-му році життя. Нар. 5-го жовтня 1914 року в Західній Україні. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку дружину Розалію, синів Дональда і Павла, брата Романа, сестер Павлину Романів, Марію Вайда, внука Джейсона та дашу родину. Похорон відбувся 2-го грудня 1983 року на цвинтарі Елмвуд Парк в Ривер Гров, Іл.

Вічна Йому Пам'ять!
Василь Семків, секр.

ВАСИЛЬ КУЧМІЙ, член УНС Відділу 316-го в Рочестері, Н.Й., помер 30-го листопада 1983 року на 65-му році життя. Нар. 1918 року в Путятинці повіт Рогатин, Зах. Україна. Членом УНС став в 1969 році. Залишив у смутку дружину Марію, дочок Лорейн, Світлю і Марію Анну; братів Олексія, Миколу і Івана. Похорон відбувся 3-го грудня 1983 року на цвинтарі св. Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

ЄВСТАХІЙ ФИЛИПОВИЧ, інж. — голова 239-го відділу УНС ім. св. Юрія Переможця у Філадельфії, Па., помер 20-го листопада 1983 року на 65-му році життя. Нар. 1919 року в Україні. Членом УНС став в 1976 році. Залишив у смутку сестри: Олену і Ірену Мільовську, Софію з мужем Олександром Вонторським, брата Корнелія з дружиною Марією, братів: Осяну, Юраслава і Олгу; сестрички Зенона; братів: Зіновія, Дарію і Марту з родинами. Похорон відбувся 26-го листопада 1983 року на цвинтарі П.Д.М. на Факс Чейсі у Філадельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Інж. Володимир Виницький, секретар.

ОЛЕКСАНДЕР ЯСЬКІВ, член УНС Відділу 182-го Т-ва „Українська Січ“ в Кліфтоні, Н.Дж., помер 8-го грудня 1983 року на 68-му році життя. Нар. 1915-го року в Бетл Крік, Міш. Членом УНС став в 1933 році. Залишив у смутку дружину Анну, дітей — Сандру і Андрею, онуків Томаса, Роберта, Якова і маму Марію. Похорон відбувся 12-го грудня 1983 року на цвинтарі Іст Риджловн в Кліфтоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Григорій Клименко, секр.

РОМАН БУДЗЯК, член УНС Відділу 292-го ім. св. Івана Хрестителя в Дітроїті, Міш., помер 4-го грудня 1983 року на 86-му році життя. Нар. в листопад 1897 року в селі Котів, повіт Рогатин, Україна. Членом УНС став 1952 року. Залишив у смутку дружину Євгенію, сестру Марію в Україні та ближчу і дальшу родину в ЗСА і Україні. Похорон відбувся 7-го грудня 1983 року на цвинтарі св. Ядвіги в Дірборі Гайтс, Міш.

Вічна Йому Пам'ять!
Стелла Федик, секр.

ПЕТРО ЧАРНЕЦЬКИЙ, член УНС Відділу 21-го в Джонсон Сіті, Н.Й., помер 8-го жовтня 1983 року на 70-му році життя. Нар. 1913 року в Бінггемтоні, Н.Й. Членом УНС став 1933 року. Залишив у смутку дружину Катерину. Похорон відбувся 11-го жовтня 1983 року з української католицької церкви Пресв. Серця в Бінггемтоні, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа.

ТАКА Компанія
48 East 7th St.
Tel: GR 3-3550, New York, 10003

ПЛАТІВІЙ І КАСЕТІ.
ВЕЛИКИЙ ВИБІР
в АРЦІ.

Вийшов із друку і надійшов до продажу журнал „УКРАЇНСЬКА ЗЕМЛЯ“ ч. 10 орган СЗСУ — Селиської Партії. В цьому числі: ДОПЕЛНО — Створити організацію українського селянства на еміграції

Т. Д. БУЛБІБА-БОРОВЕЦЬ — Нова концепція

МИХАЙЛО ПАВЛЮК — До джерел СЗСУ-С. Сучасна економічна депресія на дірбової економічній темі

ХРОНІКА СЗСУ-СП — в українській пресі В. КОРЧОЙ — Про „Шахи в Україні“ Ю. Семенка

Замовляти: J. SEMENKO, Zentnerstrasse 39, 8000 Muenchen 40, Germany

ПАМ'ЯТНИКИ
з різних гранітів, ставимо на цвинтарях св. Андрія в Баянд Бруку і св. Духа — відома солідна фірма

CYPRESS HILLS MONUMENTS
В БІЛАНСЬКИЙ WALTER BIELANSKI

K. M. KARDOVICH CONSTANTINE M. KARDOVICH 800 Jamaica Avenue Brooklyn, N.Y. 11208 Tel.: (212) 277-2332

Відкрито в кожний день, в суботу, включно, від 9-5 по пол., в неділю 10-4 по пол.

Miami, Fla.: (305) 653-5861

На бажання і для вигоди клієнтів, радо заїдемо до Вашого дому з проєктами і